

paa Hurtigheden og Artilleriet. Jeg har heller ikke opgivet Haabet om, at den Tid vil komme, og der ved tillige, som det forekommer mig, den Tid igjen komme, da Sømandsdygtigheden og Krigsmødet atter kan komme til sin fulde Ret paa dette Omraade. Jeg har ikke opgivet Haabet om, at, naar den uhyggelige Bæddestrid imellem det mere eller mindre Pandser vilde ophøre, da vilde vort Fædrelands Søværn indtage sin tidligere Plads og hævde sin gamle Hæder. Men jeg indrømmer fuldstændig Sandheden af de Grunde, der her i Aften ere komne frem baade fra den høitærede Minister og andre ærede Medlemmer, at vi indtil den Tid endnu ikke kunne stille os paa et Standpunkt, der fuldstændig afgiver fra de andre Sømagters, at vi maa høre os for den Nødvendighed, der er tilstede for os til endnu at bygge Pandserflibe, hvor vanskeligt det endogfaa kan være for os at holde ud i denne Kamp. Naar vi skulle stemme over Bevillingerne til de Vaaben og de Forsvarsmidler, som vore Land eller Søkrigere skulle have til at gaa i Kampen med, kan maa det være en Hovedgrundsetning for os, at vi maa skaffe os Overbevisning om, hvad disse Mand selv have Tillid til, og nu forekommer det mig, at der her under denne Vort handling er fremkommet Vidnesbyrd om, at vort Søværn i sin store Almindelighed har den Tillid til et saadant Skib som det, hvorom der her er Tale, at vore Søkrigere med Freidighed vil gaa Tjenden imøde under lige Forhold, hvis det faar et saadant Skib udrustet, og at det endogfaa kan være Udset til, at Pandseret paa dette Skib kan faae en saadan Betydning, at det dog ikke vil blive overfløjet i den allernærmeste Fremtid, ja maa ske i det Hæls taget ikke sjøend Pandserflibenes Tid er forbi. Derfor tør jeg ikke sige Nei til dette Forslag. Jeg tør ikke her lade den finansielle Grund være det Eneraadende og heller ikke min Betænkthelig med Hensyn til Pandserflibenes Fremtid. Derfor er det mit Ngt ved den forestaaende Afstemning at stemme med Ja til dette Forslag.

Frederiksen. Jeg tillod mig før at fremhæve, at det store Skib i det Mindste var noget Nyt for os, og det forekommer mig, at Alt, hvad der er fremkommet fra de meget agtede Saghyndige her i Thinget, bekræfter, at det i Virkeligheden er noget Nyt. Jeg skal villig indrømme, at man allerede under General Naasløf var kommen bort fra 12 til 17, men dette er aabenbart igjen noget Nyt. Jeg skal imidlertid igjen sige, som jeg allerede før tillod mig at antyde — en Opsættelse, som jeg yderligere finder bekræftet i de Foredrag, vi nylig have hørt af de ærede Saghyndige Medlemmer, der have udtalt sig — at jeg for mit Bedkommende i alt Fald agter at afholde mig fra at stemme over Flertallets Forslag. Men noget andet er Forlangendet om den større Bevi-

ling. Jeg kan ikke komme bort fra, og jeg haaber det samme gjælder Flertallet i Thinget, at ønske, at vi ikke ville gaa videre i Bevillingen til militære Diemed end dem, vi allerede ere komne til, at det tværtimod er vor alvorlige Hensigt, hvor vi ere i Stand til paa en forstandig Maade at gjennemføre det, at gaa nedad. Naar vi have den Hensigt at gaa nedad, og Spørgsmaalet endog er om en ny Ordning af vort Forsvarsvæsen, da kan jeg ikke finde det berettiget paa de Motiver, der her foreligger, uden nogen som helst særlig Anledning at gaa til en saadan ekstraordinær Bevilling, som der her kræves. Det er disse finansielle Grunde, som jeg ikke kan Andet end stille i Spidsen, der for mig ganske vist ere afgjørende til at stemme mod de Forslag om betydeligere Bevillinger, der ere komne fra Ministeren. Naar nu den ærede Taler, der nylig havde Ordet (Lugen), fremhævede, at vi havde en overordentlig god Balance og fremhævede det store Overskud, som navnlig det sidste Statsregnskab havde vist, da har jeg vel ikke her i min Haand bestemt Tale, men det vil vistnok staa for Manges Grundring, man vil i alt Fald kunne finde det ved at se tilbage paa det hele finansielle Resultat efter Krigen, man vil da se, naar vi regne rigtigt, saaledes som dog de Fleste anerkende, at vi burde regne, at vi ikke have nogen finansiell Fremgang, og meget langt fra den finansielle Fremgang, vi i det Hele burde have i saadanne Fredstider som dem, vi have haft i de sidste Aar. Det ligger ikke i, at vi have bygget saa mange Jernbaner, thi dem have vi opført paa Formueregnsskabet, om ikke med deres fulde Værdi, saa dog med den højeste, der kunde være Spørgsmaal om; det ligger altsaa ikke i disse ekstraordinære Foretagender, Jernbaner. Naar jeg atter ser paa Finansloven, som den er vedtagen ved den Behandling, da finder jeg, om jeg husker ret, en Indtægt af 23,800,000 Rb., og en Udgift af 22,400,000 Rb., det er en Forskjel af 1,400,000 Rb. Ser jeg paa Formueregnsskabet og ser bort fra de Ring, der unnlug rettelig her burde tages med, da finder jeg paa den ene Side taget til Indtægt af Formuen 4,200,000 Rb., og jeg finder igjen anvendt paa Udgift til ny Formueforøgelse 4,900,000 Rb., det gjør vel en Fordel til Bedste for Forøgelsen af Formuen 700,000 Rb.; men ser jeg nærmere til, hvad det er for Bestanddele af Formuen, vi nu have faaet, saa træffer jeg igjen paa 2,300,000 Rb. til en saadan ny Formueanvendelse, som, naar Spørgsmaalet er om en finansiell Opjørelse, ikke kan opføres med den fulde Værdi, Jernbaner, som vi høist regner, navnlig overordentlig høit regner, naar vi se hen til, hvilke Jernbaner det er, vi for Diebliffet bygge, kunne anslaa til det Halve. Drækker jeg altsaa der 1,150,000 Rb. fra, saa finder jeg endog paa dette Formueregnsskab en Tilbagegang af over 400,000 Rb., og naar jeg der-